

NÚM 13. FEBRER 2020

EN PORTADA

Vianda, la nova proposta de festival pel proper 2 de maig

EL REPORTATGE

Un repàs pel darrer segle de la premsa pallaresa

NOTÍCIES

Es regulen el *botellón* i la circulació

Ja estan en vigor les ordenances de circulació i de regulació del consum d'alcohol a la via pública. Una permetrà als guàrdies municipals multar i l'altra pretén regular el *botellón* al Parc.

L'herència Farreres és solidària

L'Ajuntament va organitzar durant les festes de Nadal una exposició i recaptació solidària amb objectes de l'herència Farreres. Els 11.403€ recaptats es donaran a les associacions KAT6A, Petits superherois i l'Associació local contra el càncer.

Els joves escullen què fer el 2020

Més de 40 joves van decidir en assemblea que 7 de les 8 propostes es duiguin a terme durant el 2020. L'Ajuntament hi destina 5.000€ del pressupost de Joventut.

Nou centre d'FP de muntanya

La Pobla acollirà el nou centre de formació professional d'Esports de Muntanya, que s'ubicarà als edificis de l'Àrea Vacacional

Junts per la Pobla

Enfilem el 2020 i per tant encetem una nova dècada en què la Pobla necessita fer un pas endavant combinant les mesures del dia a dia, amb els projectes i objectius de futur.

Amb el nostre regidor i tot l'equip de Junts per la Pobla, estarem treballant colze a colze amb l'equip de govern i actuarem amb sentit positiu en totes aquelles accions que considerem bones per la vila i donarem la nostra visió en aquelles que no hi coincidim.

Tal i com us vam explicar, pensem en una Pobla sosteni-

ble, esportiva, eficient, neta, dinàmica, cívica, ordenada, participativa i emprenedora, en definitiva en una Pobla viva que necessita objectius comuns i de llarg recorregut, amb què segurament podrem coincidir amb les diverses sensibilitats del consistori i de la població a la qual representem.

Per aquest motiu proposem que hi hagi interacció entre tots els regidors i ens posem a la disposició de la ciutadania per tot el que calgui, entenent que sempre estarem al servei del poble allà on ell decideixi.

El Sota l'Arbre de les Roques Roies

El passat dia 20 de desembre una part del mur de gabions de les obres del Parc Alcalde Boixareu van caure, quan encara estaven en construcció. L'Alcalde es va comprometre a informar-nos de la reunió que havia de mantenir amb els tècnics i la constructora de l'obra dies després.

El dia 7 de gener d'enguany, en no tenir cap notícia, el nostre Grup municipal del PSC va presentar un escrit a l'ajuntament dient que encara estàvem a l'espera de l'informe que s'havia demanat a un tècnic/a extern per tal que actués com a pèrit sobre les causes de la fallida, igualment esperàvem conèixer l'informe amb la valoració econòmica per tal de poder demanar, en cas necessari, la corresponent indemnització, i d'haver-n'hi, les responsabilitats a què hi hagués lloc. També demanàvem, per tal d'assegurar-nos de la idoneïtat dels altres murs construïts fins ara, un informe d'un arquitecte o aparellador amb els càlculs corresponents. Per finalitzar, sol·licitàvem una reunió informativa urgent per parlar-ne. Finalment, el dia

24 de gener vam tenir aquesta reunió a l'ajuntament i se'ns van entregar dos informes tècnics: un per la incidència de l'obra i l'altre per la verificació de l'estabilitat dels murs que van quedar en peu. Segons el primer, el mur va caure perquè encara no estava suficientment assegurat al terra, cosa que sí s'havia realitzat en els altres murs. Al mateix temps, l'Alcalde ens informà que el cost de l'incidència valorat en 16.721,70 euros aniria a càrrec del responsable i no pressuposarà cap despesa afegida per part de l'ajuntament.

En el Ple del dia 19 de desembre es van aprovar dues ordenances municipals: la primera sobre consum d'alco-

hol en la via pública, va ser aprovada per unanimitat. La segona, sobre circulació de vehicles, vianants i d'altres mitjans de transport per vies urbanes es va aprovar amb l'abstenció del nostre grup. Creiem que abans d'optar per les sancions, caldria ordenar la circulació i destinar nous llocs per a l'aparcament de vehicles, així com preveure un possible augment de la plantilla de la policia municipal.

El nostre alcalde ens convidà a l'acte de signatura al Llibre d'Honor de l'Ajuntament per part del President de la Diputació. Allí ens vam trobar amb la grata sorpresa de la firma d'un protocol d'intencions, per tal de crear una escola d'esports de muntanya, que s'ubicaria a l'edifici propietat de l'ajuntament on hi ha l'Espai Raier. Desitgem que aquest protocol d'intencions es converteixi en realitat.

El 15 de gener el nostre Grup del PSC va presentar una moció a l'ajuntament per tal de fer front a la despoblació, l'envelliment i la manca d'oportunitats al món rural i especialment a les nostres contrades.

Aquesta moció consta de 12 punts entre els que destacaríem el d'instar a la Generalitat per formalitzar un Estatut

singular per municipis de menys de 5.000 habitants, amb l'objectiu de dotar-los de més medis i finançament per garantir la prestació de serveis bàsics. També el de desenvolupar una estratègia de mobilitat per connectar-nos amb les grans infraestructures, desgravacions fiscals per als residents a comarques de muntanya i la creació d'infraestructures digitals per ah l'accés a les noves tecnologies.

Aquestes propostes demanem traslladar-les al Govern de l'Estat, a la Generalitat de Catalunya, a la Diputació de Lleida i als Consells Comarcals.

Grup municipal del PSC

L'EQUIP Alba Alegret, Xavi Castells, Jordi Farrús, Tomàs G. Espot, Montse Ferrer, Ramon E. Guimó, Mohamed Hammoumi, Anna Solana i Malfargats de Pallars.

Vianda, gastronomia i cultura de muntanya

Alimentació, economia, cultura i sostenibilitat seran els eixos de Vianda, un festival de gastronomia de muntanya que se celebrarà el proper 2 de maig a la Pobla de Segur, amb caràcter anual.

Montse Ferrer

Què seria la Pobla de Segur i els territoris de muntanya sense la ramaderia i el sector agroalimentari en general? El nostre paisatge està format per vinyes, prats i boscos. Els prats deixaran d'existir el dia que els ramats deixin de pasturar. Som productors de carn de qualitat, de llet, de formatges, de mel, pans, vins, cerveses i ratafies. I ho hem de cuidar i de potenciar. Hem de donar a conèixer les nostres singularitats, posar-nos en el lloc destacat que ens pertoca en el mapa de l'agroalimentació dels Pirineus i de Catalunya. Des de l'Ajuntament, volem posar en valor a cada ramader, a cada elaborador i a cada productor, i per això estem treballant en la creació d'un esdeveniment que, transversalment i en format de xarxa, connecti l'alimentació, la nutrició, la salut, l'economia, la sostenibilitat, la cultura i l'educació. Per això, hem començat a organitzar un esdeveniment de caràcter anual que se celebrarà per primer cop el proper dissabte 2 de maig i que s'anomenarà Vianda.

Què és Vianda?

Vianda vol ser transversal, local i global: mercat, gastronomia, divulgació, espais d'experimentació i de gaudi, lloc d'aprenentatge i d'intercanvi de coneixements, cultura i valorització dels recursos del territori... El marc permanent de Vianda serà la cultura agroalimentària de la Pobla i del Pallars, però el protagonisme canviarà en cada edició. Començarem amb la carn, i seguirem amb la resta de productes que ens donen vida. El discurs serà global i l'accent recaurà cada any en un producte parlarès específic. El festival substituirà la Vila del Llibre, i se celebrarà al nucli antic de la Pobla.

En aquesta primera edició parlarem de pastures, de

ramats i de pastors, i de com configuren el nostre paisatge i la nostra manera de ser; de les bondats de la nostra carn per a la salut, l'economia i la sostenibilitat. El programa inclourà demostracions de cuina, maridatges, tastos guiats, tallers participatius, oficis tradicionals, música, literatura, àpats populars i un mercat de viandes i d'artesanía del cuir, la llana i la ceràmica.

Des de l'Ajuntament, sabem que és important comptar, des de la primera edició, amb la complicitat dels poblatans i poblatanes que vulguin compartir els seus coneixements, la seva energia i sumar per a fer de Vianda un esdeveniment de referència.

Per això us emplacem a fer-nos arribar les vostres idees, propostes i suggeriments. Entre tots podrem construir un projecte més fort culturalment, socialment i econòmicament.

Us esperem a Vianda, el festival de gastronomia de la muntanya.

El Jardí dels llibres

Amb la desvinculació de la Pobla de la Xarxa Vila del Llibre desapareix també la botiga dels Encants del Llibre. No obstant això, l'Ajuntament i la cooperativa Alba Jussà ha iniciat un nou projecte a l'antiga oficina de Turisme en què trobareu llibres de 2a mà i també records de la Pobla. L'horari serà els divendres a la tarda i dissabtes als matins i les tardes. Us hi esperem!

En vigor les ordenances de circulació i contra el *botellón*

El ple de l'Ajuntament de la Pobla de Segur ha votat a favor d'una ordenança de civisme que regula el consum d'alcohol a la via pública. Amb aquesta mesura es busca trobar una solució a les concentracions de joves que, especialment els caps de setmana i en dies festius, es reuneixen a la zona del Parc Alcalde Boixareu per practicar el *botellón*. També es va aprovar una ordenança general de circulació, facilitada per la Diputació de Lleida, que dona als vigilants municipals la potestat de posar multes de circulació i aparcament. A través d'un dispositiu electrònic, els agents comunicaran la infracció a la Diputació, que s'encarregarà de gestionar les sancions.

L'escultor noucentista Borrell i Nicolau és nomenat poblatà il·lustre

El lliurament de l'estatueta de la Torre Mauri, figura amb què es reconeix la distinció més alta que atorga el consistori, va tenir lloc en un ple extraordinari on també van assistir personalitats del món de l'art i l'escultura català. Borrell i Nicolau va néixer l'any 1888 i va viure a la Pobla fins als 13 anys, quan va marxar a Barcelona. Va estudiar a l'escola d'art i disseny la Llotja i més endavant va marxar a París on va fer amistat amb artistes com Rodin, Picasso o Maillol. Les obres de Borrell i Nicolau estan repartides entre sales d'exposicions i col·leccions privades però, una de les seves peces més reconegudes, el monument a mossèn Cinto Verdaguer, es pot veure a la confluència del passeig de Sant Joan amb l'avinguda Diagonal de Barcelona.

Més de 40 joves decideixen què fer a la Pobla el 2020

Més de quaranta joves poblatans i poblatanes van assistir a la Fàbrica de cervesa C13 per votar en assemblea quines de les 8 propostes d'activitats es durien a terme durant el 2020. Després d'una votació per consens i una d'individual, les set propostes que escollides són: una sortida al karting d'Alpicat, l'acampada jove amb joc de nit, un cicle gastronòmic, fer activitats nàutiques al llac, el cicle activitats LGTBI+, la recollida de brossa i la jornada de jocs de taula, aquestes propostes representen 5.000€ del pressupost de joventut. Des de l'Ajuntament es valora molt positivament la participació de les persones joves en la segona edició dels pressupostos participatius.

Exposició i recaptació solidària

A finals del 2017 l'Ajuntament va signar l'acceptació d'herència del Sr. Anton Farreres, consistent en un seguit de quadres, màscares i objectes de tipus molt divers, la majoria adquirits per quantitats no gaire significatives en cases de subhastes. En entrar el nou equip de govern, la tasca es va delegar al grup de Voluntaris-àries de Cultura de l'Ajuntament qui es van proposar com a primers objectius: inventariar tots els objectes arribats i taxar-los a partir de les factures de les cases de subhastes o altres mitjans. Un cop fet això, es va decidir, previ acord del Ple, treure part dels objectes que no tenen cabuda en un ajuntament i algun quadre. Es va fer una exposició al Molí de l'oli durant les festes de Nadal on, qui va voler, va poder endur-se coses deixant un donatiu amb un valor mínim indicatiu. Els guanys (11.403 €) són destinats a associacions benèfiques que repercuten directament als poblatans: KAT6A, Petits i Superherois i Associació Local contra el càncer.

La Pobla tindrà un centre de formació professional d'esports de muntanya

El Departament d'Educació, la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de la Pobla i el de la Torre de Capdella van signar un protocol d'intencions per promoure els ensenyaments professionals d'esports de muntanya a la comarca. Es tracta de la primera formació d'aquestes característiques que s'impartirà a tot Catalunya. A banda de la creació d'un centre específic, que s'ubicarà als edificis de l'Àrea vacacional, es vol oferir un pla d'estades formatives, destinades a esportistes i a alumnat dels centres educatius, per facilitar l'adquisició de competències professionals relacionades amb aquests esports.

L'Institut participa de nou al projecte Erasmus+ K2

Els alumnes de 3r d'ESO de l'Institut de la Pobla de Segur han participat un any més en el projecte Erasmus+ K2, que realitza intercanvis amb alumnes finlandesos, letons i turcs. El projecte, anomenat *I learn, ergo I am*, permet als joves visitar altres països i viure amb famílies autòctones, amb qui es comuniquen en anglès. En aquest projecte hi estan involucrats quatre països, Finlàndia, Letònia, Turquia i Catalunya. El projecte ha permès visitar Finlàndia el 2018 i Letònia el març de l'any passat i el proper abril es tornarà a Finlàndia per tal de finalitzar-lo. En cada país s'han treballat els oficis.

Acte de reconeixement al medallista olímpic Marc Ràdua

FOTONOTÍCIES

L'Andrea Motis captiva el públic poblatà

Es recapten 4.720€ per a la Marató de TV3

La Fira de Nadal i la Firaski omplen la Poble de visitants

La premsa al Pallars: 100 anys buscant una veu pròpia

Tomàs Garcia-Espot

En el panorama periodístic català, el Pallars ha tingut un paper més aviat discret. Amb les noves tecnologies i amb el ràpid accés a la informació, aquest fet pot semblar intranscendent. Tanmateix, que en un territori costi tant engegar un projecte periodístic diu molt de la gent que hi viu. Durant cent anys, des del 1882 fins al 1982, la Pobla i el Pallars van buscar una publicació que recollís la realitat, els problemes i les necessitats d'un territori a voltes oblidat des de Barcelona. No va ser una feina fàcil.

Els inicis de segle

Des de finals del segle XIX i durant les primeres dècades del XX, el Pallars va veure néixer més d'una desena de publicacions. *La Veu de la Montanya*, *La Atalaya Leridana* o *El Látigo* són exemples de diaris, la majoria quinzenals, que malauradament van tenir una durada molt curta. La raó l'exemplifica el diari mensual editat a la Pobla, *Lo Pirineu Català*. Editat pel diputat i farmacèutic poblatà Antoni Mestre, estava marcat per un clar caràcter polític. El mateix tret que la resta de publicacions, lligades a les campanyes dels cacics de la comarca, que un cop finalitzades, feren de mort el diaris que havien creat. L'única excepció és el setmanari *El Conqués*, publicat a Trepç des del 1912 a 1923, i que va

tancar pel cop d'estat de Primo de Rivera.

La Segona República suposa una nova època per a la comarca. Considerada com l'època d'or del periodisme català, els vents de llibertat porten una nova publicació al territori: *Renovació*. Aquest, quinzenal, editat pel centre republicà de Trepç, va marcar un abans i un després en l'ecosistema comunicatiu pallarès. Malgrat les seves vinculacions polítiques, es feia ressò del dia a dia al Pallars, fent un important salt qualitatiu respecte els diaris anteriors. Una aventura, però, que va durar només quatre anys, fins a l'esclat de la Guerra civil. De fet, el darrer número sortia el mateix dia del cop d'estat, el 18 de juliol de 1936.

La postguerra

El llarg hivern del franquisme també va congelar l'activitat periodística a la comarca. La implacable censura i la pobresa pròpia de la postguerra van impossibilitar que ni la Pobla ni cap altra localitat pallaresa pogués tenir un mitjà. No tornem a veure una publicació d'àmbit comarcal fins el 1953, quan les autoritats falangistes de Trepç propicien una nova revista mensual: *Pallars*. Malgrat el suport polític i el seu disseny atrevit, o potser per això, el mitjà només aconsegueix treure al carrer onze números. Les causes encara són incertes, però en destaca la poca iniciativa dels qui l'editaven, els deutes, així

com un possible episodi de censura per un article polèmic.

La democràcia

Durant anys, doncs, el panorama és gairebé desèrtic. Tanmateix, l'any 1976, al Col·legi Sagrada Família de la Pobla apareixia un projecte comunicatiu coordinat entre estudiants i professors, i que va començar com a butlletí de l'associació de pares: la revista *Escudella*. El disseny de la portada (amb una senyera) ja augurava el nou tarannà: la voluntat de reflotar el català com a llengua pròpia, com també el coneixement de la cultura, la història i els costums del Pallars. La seva trajectòria només va durar tres anys, però els seus creadors, dels quals en destaca el salassenc Sisco Farràs, van decidir continuar amb la missió de mantenir el territori informat. Naixia *Escudella-2*, una revista trimestral que combinava l'actualitat amb la informació en profunditat, però per desgràcia només va poder publicar tres números.

Poc més d'un any després d'aquesta darrera fallida, el Pallars veia néixer la que fins ara és la publicació més longeva: *Lo Raier*. Mantenir una revista durant 25 anys no és gens fàcil, i tenint en compte les experiències anteriors, la perspectiva no millora. Què va permetre, doncs, que *Lo Raier* es publicués sense pausa des del 1982 fins el 2007? El factor principal, com en tot, és la voluntat i la iniciativa. Joves de molts pobles del Pallars van decidir fer pinya per engegar un projecte que volia beneficiar els seus

EL REPORTATGE

ciutadans. La segona raó és la viabilitat econòmica: les subscripcions, la publicitat i la venda de productes, sumats a la bona voluntat i l'interès de la gent del Pallars van propiciar que la revista fos autosuficient. Per últim, i segurament com a punt més important, la neutralitat. El fet de no vincular-se a cap tendència o moviment polític segurament va allargar la vida de la revista. Una tendència que l'actual mitjà de referència a la comarca, *Pallars Digital*, segueix amb èxit des de fa gairebé set anys.

La falta d'iniciatives periodístiques al territori durant tant de temps és un fet que no s'hauria de passar per alt. Primer, perquè una comarca que no té voluntat d'informar i d'informar-se sobre què passa a casa seva, corre el perill de no ser escoltada. A més, la manca d'iniciativa en matèria periodística no és una característica única d'aquest àmbit. Molts projectes de caràcter social, lúdic, cultural o esportiu han fracassat perquè no hi havia ningú darrere que n'assegurés la supervivència. Si el Pallars vol continuar sent una comarca innovadora, creadora i oberta, tònica que s'ha recuperat durant l'última dècada, cal aprendre dels errors del passat i ser conscients que l'esforç i la voluntat de la gent són el motor que genera vida a la comarca, ja sigui publicant una revista, organitzant una festa major o entrenant un equip de futbol.

Recull de portades de la premsa pallese des de principis de segle

Font: Arxiu Comarcal del Pallars Jussà

La veu de la Montanya, 1903-1905

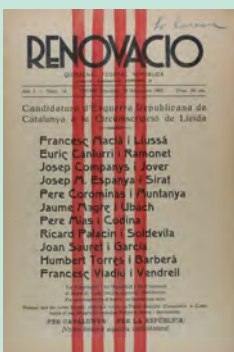
Atalaya Leridana, 1909-1911

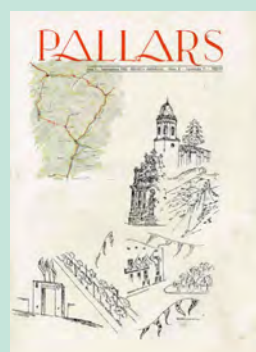
El Conquès, 1912-1923

Lo Pirineu Català, 1914-1915

Renovació, 1916-1936

Pallars, 1953

Escudella, 1975-1979

Lo Raier, 1982-2007

Gramuntill: una empresa en què poden més les ganes que els riscos

Parlem amb el Jordi Cuberes, un apicultor que ho fa "tot al teu gust".

Xavi Castells Moreno i Mohamed Hammoumi Hammoumi

Com et vas decidir a començar el projecte de la casa rural Gramuntill?

Per la crisi econòmica, i perquè tenia la casa familiar, i en vam decidir treure profit.

A part de la casa rural, sabem que et dediques a donar menjar als voltors i a fer mel. Ens en podries fer cinc cèntims?

Una de les activitats que promovem és la fotografia i l'observació de fauna salvatge. Això forma part de la casa rural.

Sabem que en el tema dels voltors i el de la mel has de prendre riscos importants. Com t'ho vas fer, els primers dies, per estar tranquil i no prendre cap acció o decisió incorrecta?

Quan fas una cosa, sovint hi ha una dosi d'inconsciència. Sempre et poden més les ganes que els riscos, però a poc a poc en vas aprenent. I, a vegades, quan surts de fer una activitat o una acció, després en valores els riscos i penses: "Això val més que no ho torni a fer, perquè avui me n'he sortit però un altre dia potser no serà així".

Ens podries explicar el procés de donar menjar als voltors?

Vaig a les carnisseries de la Pobla i a l'escorxador per recollir restes d'animals que altrament llençarien. Llavors, un dia a la setmana, les porto amb la furgoneta fins a una zona que tinc preparada i habilitada expressament per donar menjar als voltors. Per poder fer baixar els voltors, hi ha hagut un procés d'educació previ per ensenyar-los que aquell és l'espai del menjar.

I en veure'ls de tan a prop, t'impacta?

Al principi sí, però ara ja forma part d'un fet habitual, quotidià. Quan dono menjar estic rodejat d'una centena de voltors, i no van vindre tots cent alhora. Primer van començar a venir en grups de 20, 30, 40, 50, i fins i tot n'han arribat a ser 200. Fins i tot n'hi ha un al qual li falta una pota i li dono jo, individualment, el menjar.

Ens podries explicar, també, el procés de fer la mel?

La mel la fan les abelles. Les abelles surten a tressar (en castellà es diu "pecorear") les flors, agafen el nèctar i, una vegada el tenen dins l'arna, el dipositen dintre unes cel·les. Tot seguit, per deshidratar aquest nèctar, se'l van passant amb la boca d'una abella a una altra. Quan ja està

ben deshidratat, elles mateixes, amb cera, tapen l'opercle. Un cop han fet tot aquest procés, quan està la caixa ben plena, jo me l'emporto cap a casa, tallo l'opercle, el fico dins d'una centrifugadora i, depenent del tipus de mel, es filtra menys o més vegades. Finalment, d'aquí passa a un madurador, que és on es tria la mel, deixant les restes a dalt i la mel a la part de sota. I un cop ben triada, s'empota i ja tens la mel.

Suposem que us protegiu d'alguna manera, de les abelles. Com?

Portem una granota completa formada per un escafandre de reixa, perquè no hi puguin entrar les abelles, uns guants que et cobreixen tot l'avantbraç i unes botes.

T'has sentit en algun momentangoixat amb la granota posada?

Sí, perquè normalment treballes en èpoques de calor. No pots eixugar-te la suor, no pots beure aigua... no pots fer res! Si tens alguna molèstia o et pica alguna cosa, no et pots rascar, t'has d'aguantar.

Per acabar, creus que algú de la teva família continuarà aquest negoci?

El negoci de la mel crec que no, perquè el Pau, el meu fill, és al·lèrgic a les abelles, i ara ja me n'hi he tornat jo. I el de la casa rural m'agradaria que sí, és una alternativa

per a qui vingui al meu darrere. I si ho vol continuar, doncs endavant.

Fe d'errades

En el número 12, a l'entrevista d'empredoria dèiem que la Núria Agulló és copropietària de la Llibreria Chalamanch, cosa que no és certa. La Núria n'és l'encarregada.

La història del mas

La masia Gramuntill, que ha allotjat a més de 10 generacions, va ser construïda a principis del segle XV i va pertànyer al antic poble d'Agramuntill, format per la masia de Gramuntill i dues masies més: la Borda del Ros i la Barraqueta. Del poble d'Agramuntill se'n té constància escrita des de l'any 1553 on constaven un sol foc i 5 habitants. Agramuntill va desaparèixer el febrer de 1847 degut a un decret municipal que exigia un mínim de 30 veïns, per aquest motiu va ser annexat a la Pobla de Segur. Gramuntill està format per la casa amb era, la capella de Sant Miquel i un antic molí d'oli en fase de restauració. És el lloc per on passava l'antic camí de ferradura que enllaçava el Pallars Jussà amb el Pallars Sobirà, que s'utilitzava per evitar el barranc de l'Infern fins el 1884 que es va obrir una carretera amb peatge a la Barraca.

Cerqueu en aquesta sopa de lletres (en vertical i en horitzontal; al dret i al revés) el nom de 34 arbres. Amb les lletres sobreres i en ordre llegireu el nom d'una vall del Pallars Sobirà

L	C	E	D	R	E	E	X	I	E	R	F
L	L	O	R	E	R	E	R	E	R	I	C
E	U	C	A	L	I	P	T	U	S	V	A
D	V	E	R	N	E	R	B	E	N	I	G
O	R	U	A	R	Ç	B	L	A	N	C	T
N	X	I	O	B	A	R	E	M	O	P	E
E	R	C	N	A	L	L	O	P	L	L	V
R	L	A	F	L	Z	G	T	R	A	A	A
P	I	Q	E	B	I	I	E	U	R	T	I
R	O	U	R	E	N	A	L	N	E	A	N
T	E	I	X	R	A	F	L	E	U	N	I
A	V	E	L	L	A	N	E	R	G	R	B
R	E	R	S	A	V	I	N	A	O	R	O
M	O	A	A	R	A	N	Y	O	N	E	R
L	L	O	O	D	E	B	E	Z	L	A	S
G	R	E	V	O	L	A	R	E	R	E	P

Solució al passatemps del butlletí 12

B	O	R	R	A	T	J	A				C
C		M	I	L	F	U	L	L	E	S	A
E		R									M
L			D	G	E	N	Ç	A	N	A	M
I				A	V	N	M	E	N	T	A
D				V	N	M	E	N	T	A	I
O	O			A	G	A					L
N		N		R	H	I	S	O	P		L
I	M		Z	N		N					A
A	A			E				E			
				R	L				B		
	V			A	L					R	
	A	O	R	E	N	G	A				E
C	U	A	D	E	C	A	V	A	L	L	

Facit de Carnaval Recepta de Mercè Font

- Una olla de caldo
- 1 pa de mig
- Mig quilo de cansalada de la panxeta i de la papada
- 2 bosses de panses
- All i julivert
- 4 talls de llom
- 6 ous
- Farina

Es fa una olla de caldo. Quan està feta es cola. Se'n separa una part i a l'altra s'hi tira el pa que s'ha esmenussat prèviament però sense ficar-n'hi gaire perquè si no després s'haurà de fer servir massa farina. Dins d'aquestes sopes es tiren els sis ous batuts i mentre es fregeix en una paella la cansalada i el llom tallat a trossets, l'all, el julivert i les panses, que s'hi tiren al final. Aquest sofregit es fica dins de les sopes i es remena ben remenat.

Un cop està tot barrejat s'hi va tirant la farina fins que amb la massa que es fa es poden fer unes pilotetes. Es fan, es posen al caldo que havíem guardat abans i es fan bullir durant mitja hora.

Després de la mitja hora es treuen i es poden menjar recent tretes de l'olla calentes, o es poden deixar refredar i fregir-les.

GASTRONOMIA

On ens pots trobar?

Poliesportiu de la Pobla de Segur
Els divendres a les 22h
FB, TW i IG: @malfargats
malfargatsdepallars@gmail.com

QUI SOM?

Si un dia esteu passejant per la Pobla i veus algunes persones vestides de blanc i una faixa sota el braç, o bé vestits amb texans llargs i camisa en ple estiu, no és casualitat. Som un grup de gent que ens fem dir castellers. A la Pobla de Segur és on es reuneixen els Malfargats, la Colla Casteller dels Pallars, amb l'objectiu de fer castells tot ajuntant el Sobirà i Jussà. Aquest és el tret més especial d'aquesta colla. Formar part d'una colla castellera és una de les activitats més gratificants que podem trobar, una activitat on pot participar tota la família, des del més menut fent l'aleta al més gran ajudant a la pinya. Un espai on tots ens movem per un mateix objectiu, que és aconseguir fer castells i en especial als Pallars. Però per poder fer els castells, necessitem gent, pinya i músics. Tots som benvinguts a participar, viure l'emoció de fer castells, descobrir els seus valors, fer que la plaça esclati en el moment de fer l'aleta. Però sobretot gaudir d'una activitat en família i amics.

QUÈ FEM?

Però dins de la colla, no només s'hi fan castells. També podem trobar el grup de músics, amb les seves gralles i el tabal, són els nostres instruments; els que ens acompanyaran i ajudaran a saber com va el castell, en tot moment. Ja que quan estem dins d'un castell està totalment prohibit mirar amunt, i és per això que són tan importants. A més dins de la colla castellera s'organitzen festes i diades, on els castellers anem a fer castells arreu de Catalunya. Enguany la colla es vol centrar a portar castells a les places dels Pallars, i així fer-vos gaudir del batec del castell des de la pinya donant pit, fins a l'enxaneta en el moment de l'aleta.

Instagram

#lapobladesegur

#igerspobla

@ursulaabeltran

@pedrosapobla

@xavifoc

@miriamsarroca

@sergi_rv_

@joanllimi

Nois i noies disfressats per Carnaval cap a l'any 1953

Jordi Farrús. jordidelboter@gmail.com

ARA FA 100 ANYS...

A la imatge hi podem veure una colla de joves de la Pobla, amb disfresses ben elegants, preparats per anar al ball de Carnaval a l'hotel Muntanya amenitzat per l'orquestra Ràdio Club del Ramon Atmetlla "Periquín".

Llorenç Sànchez Vilanova, al seu llibre "Orquestres, acordionistes i festes al Pallars", parla dels balls del Muntanya amb la Ràdio Club: "Es diria que s'havia convertit en la gran porta d'escapament d'una societat que necessitava de l'esbarjo i de l'alegria del ball, com una forma de donar un sentit i una resposta més humana a les dures circumstàncies que condicionaven llavors la vida de la majoria."

Tot i que en aquella època no era ben vista la celebració del Carnestoltes, ja que per a l'Església era una festa d'arrels paganes i les autoritats civils hi veien perill de disbauxa protegida per la disfressa, era tolerada si es feia amb "discreció" i sota l'habitual control de l'autoritat (a tots els actes públics hi havia la presència de "la pareja").

A la imatge hi podem veure, d'esquerra a dreta començant per baix: Mercè Benavent, ? i Lolita Alcalde. Els altres: Josep M. Rincón, Robert Bastús, Pilar Coll, Antoni Segú, Mercè Margarida, Jordi Margarida, Aurorita Lucas, Franci Farrús i Joan Comenje.

La fotografia es va fer a l'estudi del Silvio Gordó, qui hi va aplicar una estètica impressionista molt habitual llavors, jugant amb llums i ombres, possiblement inspirada en pel·lícules d'aquella època com "El tercer home" del director Carol Reed de l'any 1949 que va guanyar l'Oscar a la millor fotografia en blanc i negre l'any 1951.

FOTODENÚNCIA

L'ajuntament està estudiant la possibilitat de condicionar i netejar aquest i altres antics camins de la Pobla de Segur.
Moltes gràcies pel teu interès.

L'equip de govern

L'antic camí de la Riba cada cop està més malmès, cosa que és un impediment per la gent gran que l'utilitzava per passejar o caminar. No es podria invertir un xic per condicionar-lo? Josep Maria Tunica

Podeu enviar la vostra fotodenúncia a: butlleti@lapobladesegur.cat

"Amb l'esquí de muntanya tens molta llibertat"

Va començar a esquiar amb 5 anys amb el CEPS i des del 2016 que practica esquí de muntanya, també amb el club de la Pobla. Tan sols quatre anys després d'iniciar-se en aquest esport el Marc ha tornat dels Jocs Olímpics de la Joventut amb una medalla de bronze al coll, que ha aconseguit en la modalitat de relleus mixts d'esquí de muntanya amb els seus companys Ot, Maria i Ares.

Explica'ns, què son uns jocs olímpics de la joventut?

Per fer-nos-en una idea, és una versió més o menys *light* dels JJOO normals d'hivern, però fets amb atletes d'edats entre els 14 i 18 anys, atletes molt joves.

Què se sent quan et posen una medalla al coll?

Realment és molt emocionant perquè la plaça on es feia el repartiment estava molt plena. Però realment haver-hi pogut pujar amb els companys entenc que és diferent que pujar-hi sol i és molt agradable perquè tenim una molt bona relació

Ens podries dir a quines disciplines has participat?

La primera no va ser de les millors proves però la segona, d'*sprints*, sí que em va anar bé, com havia d'anar. Vaig fer un top 5 i, encara que no sigui medalla, fer un top 5 en aquests nivells internacionals és una gran fita.

"Fer un top 5 en aquests nivells és una gran fita"

Quines són les curses?

Vam començar amb la individual que és una prova de diverses pujades i baixades i és la més llarga de totes, dura una hora, aproximada. Després l'*sprint* és la més curta que té una durada d'uns 2 minuts i mig i es tracta d'una sola pujada amb diverses transicions i una baixada amb portes.

Com funciona el procés de ser convocats als JJOO?

És un procés més o menys llarg, ja que quan, el 2017, es va publicar que l'esquí de muntanya seria una modalitat dels JJOO, cada estat ha d'aconseguir les places per als jocs. Espanya en va aconseguir 4, les dues primers als campionats d'Europa del 2018 i les altres dues gràcies als resultats dels mundials del 2019. Llavors, a partir d'aquí, a nivell estatal es fan diversos campionats i tots aquests compten a l'hora de ser seleccionat.

Quins bons records te n'emportes? Algun d'especial?

Molts, sobretot els que recordo més emocionants són els de competició, sobretot els d'*sprint*. D'una banda l'arribada de la Maria Costa, la nostra companya que va quedar primera, i l'abraçada que ens vam fer quan va arribar. I de l'altra, els relleus, esperant

l'arribada de l'Ot, que era l'últim, amb els meus companys i els tècnics, ja que l'emoció va ser molt gran.

"Amb l'esquí de muntanya pots anar on vulguis mentre hi hagi neu"

Quan vas començar a esquiar?

De molt petit, als 5 anys. Sempre amb el CEPS, vaig començar amb l'alpí i després ja vaig canviar-ho.

Com i quan vas començar amb el de muntanya?

Va ser el 2016 quan el club va fer un curs d'iniciació per a joves i adults i en fer-lo vaig veure que m'agradava i m'hi vaig posar. Llavors des del club em van preguntar si m'agradaria competir i vaig pensar: per què no? El Xavi Garreta em va animar. Vham fer la Bassiero junts i a final de temporada quan es feien les proves d'accès al Centre de Tecnificació d'Esquí de Muntanya (CTEM) ho vaig provar i em van agafar.

Què et va enganxar de l'esquí de muntanya?

El que em tira molt és que tens molta llibertat, perquè pots posar-te els esquís i anar on vulguis mentre hi hagi neu. També m'agrada molt perquè pots combinar la pujada amb la baixada, perquè pujar és com córrer per la muntanya combinat amb l'esquí, que per mi és una combinació perfecta.

I personalment, què t'agradaria fer?

Espero seguir fent esquí de muntanya i en principi també vull anar a la Universitat però no sé ben bé què vull estudiar. Voldria seguir-ho combinant. Com que estic estudiant el Batxibacc voldria anar a França, a Font-Romeu perquè allà és molt més fàcil seguir fent esquí de muntanya i també perquè la flexibilitat que tindria allà seria molt més gran que la que m'oferiria una universitat aquí, en una ciutat.